

*SRDCOVÁ DÁMA**1930—1932*

Pro jednu ženu — a již pro nikoho —
svých křehkých písni skládám růženec.
To z lásky své a žalu zpovídá se
květině tiché smutný milenec,

5 když po práci a zlobě všedních hodin
mu jihne mysl v pavučině snů.
Toť právo srdce, právo básníkovy,
mu nechte kout, kam vřava strašných dnů

10 jen z dálky doléhá, jak vody kalné
pod strání tvou, kde kvete petrklíč...
Vše mění se, a tají staré sněhy,
hluboko vniká nový pluh a rýč,

vše mění se, jen stará píseň srdce
vždy znova prýští vlnou milostnou
15 jak tichý pramen ze skal pod bojištěm,
kde znásilněný život stená tmou...

Pro jednu ženu zpívám píseň lásky —
pro druhé lidi jako suchý svist
nechť bez veršů a rýmů přísně mluví
20 má bezbožná a třídní nenávist.

Zas bledá růže sametová
v mé teskné dny se usmívá,
zas kolem ztepilého kmene
má láska tančí bláznivá.

5 Však zlatý oblak navždy odplul
a šerý mrak mne provází,
vztáhnu-li k teplu chudé ruce,
uchopím stín, jenž zamrazí.

10 A mrtvý sen již neotevře
růžovou bránu, zlatý most.
Na slepou bábu mezi domy
hraje si se mnou skutečnost.

15 Za rovník odplul oblak zlatý,
jen úsměv z něho zlatého
zbyl pro mne na rtech v bledé tváři:
sváteční poklad chudého.

Kdyby má bolest byla jen
chorobou mého srdce,
již dávno byl bych uzdraven,
a tyto moje ruce

5 ke chvále zlého žití zas
krev mačkaly by z hroznů,
pohody letní zlatý jas
znova by žhnul mi do snů.

10 Však bolest má je v srdcích dvou
a u mne nedobolí,
dokud jí rukou laskavou
náš osud nezahojí

15 v tom druhém srdci z rubínů,
jež jasně vzplát by chtěly
a v rakvi z chudoby a snů
divže již neumřely.

Ach, pojeděš-li v neděli,
 dej v sobotu mi svá ústa,
 aby ta moje samota
 nebyla pak tak pusta.

5 Tvá ústa — sladký a bujný květ,
 jenž dosud se nerozvil zcela,
 a přece dýše vášněmi,
 jež země v něj uzavřela.

10 Tvá ústa měkká a hedvábná
 jsou z červnového jitra.
 Ty moje pozemská světice,
 dej mi je, dej mi je zítra.

15 Dej mi je jako prostý dar
 a ze všech nejvzácnější.
 Bude mi teskno. Dej mi je, dej,
 abych byl veselejší...

Tré neděl. Vteřina, a přece věčnost
a melancholický žal.
Vzpomínej! Přes vrchy láska a vděčnost
za tebou hledí v dál.

- 5 Země i nebe nechť milují tebe
v té chvíli oddechu tam.
Bude-li nad námi jedno modré nebe,
nebudu, věř mi, tak sám.

Teď chtěl bych všechno vzpomínání,
teď chtěl bych lásku svou celou
proměnit denně v maličké psaní,
v písničku něžnou a vřelou.

5 Abych ti denně děl, tobě i sobě,
tanečkem křehkého slova,
že v smutné chudobě, zemi i době
jsi milenka básníková.

10 Však denně znaven šedivou prací,
ubodán sterem tísní,
s jménem tvým usnu jen — v mlhách se ztrácí
počátky, konce mých písní.

LXXXIV

M. & M.

Vyletěli holoubkové do světa,
z klece vyletěli;
ta klec, ta již dávno každým prokleta,
komu červený květ v srdci rozkvétá;
5 krásné srdce měli.

Kilometry dlouhé nás dva dělily,
když jsme o tom četli,
přesto oba stejně jsme se modlili,
aby osud byl k nim laskav na chvíli,
10 tam, kam chtějí, slétli.

Letí, letí holoubkové do dále —
nelze doletětí...
Sne náš, marný byls, a marně zpívaly
obzory, jež na to mládí kývaly:
15 zpět jde do zajetí.

Našich čtvero očí nezaplakalo,
srdce jen se chvěla.
Mnoho-li již ikarských snů selhalo!
Mnoho-li již křídel doveslovalo!
20 Srdce se nám chvěla.

Svět je už jediné hnízdo voší,
 my jsme v něm láje chudobná jen,
 a že jsme s těmi, kdož uhlí nosí
 a pole sečou hladoví, boší,
 5 nejhorším dobří vydáni v plen,

stero nám vidin usychá žízní,
 stero nám snů se rozpadá v prach,
 jedna se daří ze stera sklizní,
 za jednu radost stero je trýzní,
 10 obzory třísni požáru nach.

Mrazivý víchr událostí
 vánicí nemilosrdnou hučí.
 Zločiny rodí se nebetyčné,
 a malost bližních trýzní a mučí.

5 Znáš však své místo, vím, kam patřím,
 a nezmýlí mne přelidská scestí.
 Jen pro živočicha teplou ruku
 v bouři, jež vše, i sny chce smést!

10 Pro lidské srdce jen teplou ruku!
 Přítelkyně mých podzimních hodin,
 za ni ti nosí láska má písně,
 chudobnou úrodu severních plodin.

Slavík na střeše mrakodrapu
o životě básní:
Nutno býti tak ukrutnými,
jsme-li takhle krásní?

5 Dívka celičká v růži rtů svých
na rtech básníka svého:
Nutno býti tak chudobnými
za bohatství takového?

10 Jako muškát pláče láska
v mansardovém šeru,
transatlantiky, aviony
letí na Kythéru.

Na světě jsou zbytečné věci:
milenka a básně.
15 Jednou aspoň žil by rád básník
zbytečně a krásně.

Probudil jsem se ve čtyři ráno,
poněvadž se mi o tobě zdálo,

probudil jsem se do tmy a zimy,
hodiny nepřetržitě bily,

5 kopyta cválajícího času,
uháněl mimo, a já byl sám tu,

poněvadž jsi mě opustila.

Odjelas mlčky za hvězdou krásy
do světa širošířého kamsi,

10 vzalas mi s sebou radost i sílu,
statečnost, sen i v cíle mé víru,

nechalas o samotě mne v zemi,
kde dávno vzduchu čistého není,

15 kde zpupnou vlečku loužemi plouhá
zlodějská, podlá, prodajná coura,

nevěstka bank a lupičů . . .

Probudil jsem se, civěl jsem potmě
raněnou zvěří k záblesku v okně,

20 až jsem se do skutečnosti vrátil,
hoře své hořké jistotou zapil,

že spíš teď doma, lani má plachá,
pokojně spíš i s touhou, jež láká

tebe i mě až k pólu.

Kytičku jahod na rty přitiskla mi,
voněla červnem, hřála pasekami.

Ovoce koš mi do náruče dala.
Kde jsi, má milá, kdes ty hrozny vzala?

5 V čajových růžích ustlala mé hlavě,
pod nimi srdce slyším naléhavě.

V tom hlasu krve, co v tom všecko zpívá.
Ó loutno cudná, loutno žádostivá.

10 Ó loutno něžná, loutno umíněná...
V mém náručí se rodí sladká žena.

Starému námořníku
dal osud moře sladké,
na zruřovělých vlnách
smí sníti sny své vratké.

5 A do teploučkových vln těch
smí nořiti své dlaně;
až ke rtům jeho dmou se,
kypíce požehnaně.

10 Tak plavec laská moře
a moře plavce svého,
doplouti chtějí spolu
do světa dalekého.

Na splavu mi bílá voda
 buší do prsou,
 kolem šumí slunná shoda
 země s oblohou;
 5 zeleň, řeka, tělo, slunce
 jeden zpěv a lesk:
 pouze na hluboké strunce
 po tobě, mé druhé slunce,
 v srdci brouká stesk.

10 Ticho, jas. A přece v dálce
 temno, zloba, shon,
 bachratý tam, oddán válce,
 funí babylón;
 všecko ničí, všecko maří,
 15 zhnusí noc i den:
 nad ním jen mi lunou září
 něha pobledlých tvých tváří,
 útěcha má, sen.

Ticho, jas. Jen ošemetná,
 20 marná iluze.
 Zhořkla mi už slova vzletná,
 chůze po duze.
 Daleko je do pohody.
 Nedojdeme my.
 25 Jdu-li přece, zbodán trudy,
 s tebou, hvězdo, vím i kudy,
 za nadějemi!

Pomalů, den ze dne a rok po roce,
kolem se rozlila, okeán ovoce.

Kamkoli pohlédnu, vlní se přede mnou,
všude je se mnou s vůní i hudbou svou.

5 Kolem mne mořem je, moře kolkolem,
já na něm houpám se horkým ostrovem.

Houpám se na něm korábem opilý,
z něho můj cíl a snění mého dým,

10 z něho má slast a šťastných vteřin cval,
z něho můj smutek a dlouhý, dlouhý žal.

Houpám se na něm, nad nocí hlubiny,
nevěda dne svého ani hodiny,

opuštěn střízlivým kormidelníkem,
s poslední touhou a závěrečným snem:

15 nebýt jím vyvržen na pusté pobřeží,
kde ani vraku se dobře neleží;

ustlat si k spánku pod jeho hladinou,
splynouti navždy s jeho hlubinou.

POLEMIČKY

1

Ano, pozitivní krásu,
 kvetoucí prs žen a země,
 verš, jenž tančí nebo bije,
 myšlenku, jež přijde ke mně
 5 jako včela do úlu,

pozitivní krásu rád mám,
 pod oblaky křivku letce,
 pro mne marně bludy rodí
 nesrozumitelné světce,
 10 kněze, metafyziku.

Toť mé právo. A má hrdost
 v roztahujícím se šeru.
 Světlym mocnostem se kořím.
 Temným nechci sloužit věru:
 15 sapi-sapienti sat.

2

Po zemi chodím, mezi lidmi žiji,
 znám všechny své i jejich slabosti,
 a proto rád mám pozitivní boje
 tak jako pozitivní radosti.

5 Zřím nekonečné drama evoluce
 a jeho sláva proniká i mnou;
 přes lotrovinky, zrady, bázně, bludy
 jdu s předvojem a cestou necestou.

10 Zklamání? Marně v srdci svém je hledám,
všech hypochondrů slovo omšelé.
Ba ani jsem s ním nekoketoval snad
za kocoviny z noci probdělé.

15 Jen domýšlivá nevědomost lidská,
jež mní, že svět se točí kolem ní,
je denně cituje jak zlého ducha
z té ješitné své říše podzemní.

3

Jen jednou v životě snad nedoufáš v své štěstí,
když zlatý paprsek ti plyne nad hlavou,
a fascinován snem, svým hořem dáš se svéstí,
jež malomyslně si vzdychne slokou tvou,
5 a již tu kritik tvůj se tragicky hned tváří,
jaks hotov s uměním a hotov s životem —
Však zatím obláček tě dávno oblil září
a za pochybnosti tě trestá úsměvem...

10 Tu sklenka se sklenkou se v milostné hře srazí
a sladce zazvoní jak hlásek na kůru:
to všecko na počest těch, kdož jak otcovrazi
z tvých knížek dělají zas literaturu.

PÍSEŇ TRAMPOVA

Řekni mi, bílá obloho,
 řekni mi, černá hlíno,
 jaké nám v dálce, johoho,
 jaké nám zraje víno?

5 Podzimní pohodou letím jen vlaštovkou,
 možná že na břehu klesnu,
 možná že zelený přístav svůj vysněný
 uvidím toliko ve snu.

10 Napil jsem se tak hluboce,
 sladkého napil se jedu,
 Liki má, moře ovoce,
 opilý korábem jedu.

15 Řekni mi, němá obloho,
 řekni mi, sdílná země,
 kdože ji poslal, johoho,
 kdože ji poslal ke mně?
 Po špičkách mimo šla, daleko nedošla,
 než jsem ji v náruč svou lapil,
 dlouho se zdráhala, bledla a váhala,
 20 než jsem se z číše té napil.

A já se napil hluboce,
 sladkého napil se jedu,
 Liki má, moře ovoce,
 opilý korábem jedu.

25 Řekni mi, chladná obloho,
 řekni mi, horké pole,
 cože nás čeká, johoho,
 v prokletém zlatodole?

30

Zpívají žebráci, zpívají tuláci,
zpívají věžňové k mříži:
vězeň a žebrák jen stal jsem se pro svůj sen,
zpívám si k žalu a tíži:

35

Napil jsem se tak hluboce,
sladkého napil se jedu,
Liki má, moře ovoce,
opilým korábem jedu.

REMINISCENCE

Benátskou nocí na širém moři
je hvězdná obloha daleká.
Stříbrný měsíc bělostně hoří,
džamije k spánku se převléká.

5 Bublání zvonců usnulo v dáli,
i stáda loudavá usnula.
Pro mrtvé ještě jsme neplakali,
a sládne noc, jež se nahnula

10 pod starý platan k turecké kašně,
kde v mělké míse zpívá proud.
Vše je jak ze sna a ztlumené vášně,
jsme ostrov vlašný, jenž chce plout.

15 Stříbrným pelem na oknech vzkvetlo
tajemství mřežoví rudému.
Ach, je to vskutku měsíční světlo,
anebo tvář tvoje v harému!

20 Snad čekáš na mne už na divaně,
na rtech svých jantar nargilé,
a usmíváš se očima laně,
jak verše přinesu zpozdilé.

Netrhej roušku mezi námi,
iluzí křehký mušelín,
nezkracuj dištanc mezi dvěma končinami,
ten modrý stín.

5 Chtěj pro mých snění kočovnické stany
být sladkou vidinou,
jak ševel hájů pobřežních z tvé strany
nechť plachá něha tiší bolest mou.

10 A ze strany mé, z pláže touhy věčné
po souostroví čisté radosti,
nechť jako vlnobití nekonečné
ti zpívá láska má své pošetilosti.

Nebourej mostu z lián pavučiny,
jež pojí sen a skutečnost.
15 Jsme bílé stíny, bílé stíny...
Buď v čistém vzduchu vrchoviny
se vzácným hostem vzácný host.

Slyšeli jste tu píseň,
 kterou zpívá, jdouc ulicí mlčky?
 To je píseň pro všechny.
 Nemohli jste slyšeti té písně,
 5 kterou zpívá — někdy — její pohled,
 zpívaje o lásce.
 To je píseň jen pro mne.

Všecky jarní písně ptačí,
 jako když časně ráno v květnu
 10 otevřete dokořán okna.
 Všecky touhy dvacetiletého srdce,
 jako když jitřní paseka vzkvetlá
 šumí a chvěje se hmyzem.
 A všecky struny cudného civismu
 15 plaše se třesoucí větrem.

Nic však hlasitého,
 protože jste hloupí, cyničtí, domýšliví,
 a mládí sen je křehká mimóza.

A mládí sen je plachý zpěvný pták
 20 z vonného houští.
 Vůbec ho nepoznáte, hluční turisté života.
 Ale já jej znám,
 poněvadž za ním trpělivě, po špičkách chodívám.

Nic hlasitého.
 25 Jen tu a tam jasný, dětinský smích
 ze srdce přečistého.

Nad tvýma zavřenýma očima,
 pod víčky průsvitnými spícíma,
 a nad slézovým jejich sladkým stínem
 má něha na kolenou šeptá si,
 5 jak čistý člověk roste do krásy,
 když tichá rozkoš znaví ho svým vínem.

Nad tvými ňadry, hrozny těžkými,
 nebo snad nádobami cudnými,
 jež dálná svatyně mi darovala,
 10 má něha pobožně se nakloní,
 by, podobna jsouc vzkvetlé jabloni,
 svým sněhem růžovým je zasypala.

Nad klínem tvým, jež chvět se vídám v snách
 jak malou bárku v jasu na vlnách,
 15 když po něžné pak plavbě odpočívá,
 má něha slzí tajně obdivem,
 co vše je člověk zušlechtěný snem,
 když láska se naň oproštěna dívá.

Nad tělem tvým, kde vše mě udiví,
 20 vždy znova, posté, jak den zářivý,
 ovoce plný, květin, vůní, stínů,
 má něha tane, věčný polibek,
 pokorný, vroucí žas, jenž klek
 před hmoty div a lásky domovinu.

A to vše proto jen, že tělem tvým
 25 jak tiché lampy mlékem růžovým
 tvé rubínové srdce prozařuje.
 Tak oltář jsi, když klečím před tebou,
 a sílu dáváš vlnou milostnou,
 30 jsi van v mých plachtách; já se modlím jen.

Máš ráda měsíc, když se dívá
stříbrnou tváří do oken,
a z temna zříš, jak zář ta tklivá
krajinu mění v plachý sen?

5 Tu vzpomínám si na dalekou
končinu jižní, tvrdou zem,
kde v jasných nocích s myslí měkkou
jsem jihl pod minaretem

10 a na všechno jsem zapomínal
pro krásné oči nocí těch:
na vztekly svět, jenž v křečích línal,
a jeho otrávený dech.

Máš ráda měsíc, když tu mění
vše ve stříbrnou vidinu?
15 Tak někdy tvoje tvář v mém snění
vykouzlí jarní krajinu.

Tu zapomínám na břemeno
všech vzteků, smutků, bolestí,
a jsem jen ten, jenž tvoje jméno,
20 květ nese na ratolesti.

Poprvé ve svém životě celém
ne slovy, leč tóny rád bych zněl,
vše, čeho nelze mi slovy říci,
zahrát bych na staré loutně chtěl.

5 Před sebou vidím růžový leknín
tváře, jež tichne, když minula slast,
bojím se téměř promluvíti,
připadal bych si jak ikonoklast.

10 V poduškách kvete subtilní krásou,
strašlivou něhu mi do nitra vlil,
marně bych hledal stříbrná slova,
abych se k němu pomodlil.

15 Slovy té něhy vyslovit nelze,
na strunách by se dala jen hrát...
Tichounce, tiše, docela tiše
srdce chce z lásky se zpovídat.

Co bych byl bez tebe?

Vysypaný klín.

Co bych byl bez tebe?

Znechucený stín.

5 Do země, do nebe

trčící jen stvol.

Do země, do nebe

harašící bol.

A co jsem s tebou tu?

10 Zpívající strom.

A co jsem s tebou tu?

Mramorový lom.

Šťastlivec v chomoutu

lásky a práce.

15 Jitřnímu kohoutu

pozdravení...

Kdybys byla z mramoru,
 díval bych se nahoru,
 a ty bys mě, moje milá,
 úsměvem svým ozářila;
 5 k štěstí by to stačilo,
 zbytek dnů mi zlatilo,
 snění mé jak plachta bílá
 po mořích by tančilo.

Kdybys byla socha jen,
 10 pokojný by byl můj den,
 za mnou bys jak múza nová
 šeptala mi dobrá slova,
 v ulitě bych žil a snil,
 na ničemy kolem plil
 15 a tvá ňadra mramorová
 před spaním bych políbil.

Ale že jsi živý tvor,
 touha, údiv, něha, spor,
 že jsi plna snů a vznětů,
 20 plna ovoce a květů,
 jako cizokrajný sad
 objalas můj listopad:
 ve dne v noci marně hnětu
 vzdušný zámek pro náš hlad.

25 Že jsi vonná zahrada,
 je můj život balada
 o zahradníkově hoři,
 že, co počal, nedotvoří;
 z jeku zešílených dní
 30 ironické pozdě! zní,
 a mé choré srdce hoří
 na hranici pohřební.

Březnové slunce už by hřáti chtělo,
 přikouzlít smaragdový růměnec
 na šedé tváře, na vrásčité čelo
 kraje, jímž chodí smutný milenec.

5 I dobrým ptákům plným snubní něhy
 se živel sladký dere z hrdélek,
 vždy znova škrcených však zlými sněhy
 a dechem zamrzajících zas řek.

10 Mstivými vpády navrací se zima
 ač přemožena znova do kraje.
 A my jsme ti, jímž jihomořské klima
 se do snů touhy rdí jak naděje.

Zápolí křehké jaro s nepohodou
 jak žebrákovy touhy s chudobou.
 15 Nakonec země s nebem výsknou shodou,
 a jaro provede zas přec jen svou.

Však žebráci, jak dříve zimou lysou,
 teď jarem půjdou se svým břemenem.
 Žebráci dvakrát světem trestáni jsou,
 20 a více svými sny než chudým dnem.

Nevěř srdci, je to zrádný sval;
nadarmo jsem jeho jméno bral.

Vůbec měli bychom tvořit znova
pravdivější pojmy, čistší slova.

5 Srdce pro nikoho nebije,
láska v nás je vyšší chemie.

Kdyby tě mé srdce milovalo,
hloupý konec by mi nechystalo.

10 Tahle pumpa mechanická jen
nemá citu pro můj krásný sen.

Mě i tebe jednoho dne zradí.
Do žaláře nicoty mě vsadí.

Navždy nám, navždy odkvetlo jaro,
prchavé, křehké jaro těl.
Na posečeném palouku kvete
soucitný, skromný jitrocel.

5 Snad je nám ledačeho líto.
Kukačka nezve po lesích.
Věneček suchý z iluzí loňských
pod podobiznou visí tich.

10 A přec nám v krvi nehmotný skřivan
k snům jarním zpívá doprovod.
A přece klokotají nám v mozku
bystřiny smělých jarních vod.

15 Jaro je vůle, jaro je zápas.
Jaro je svět, jenž přichází.
I po smrtelné posteli jednou
nám rudé máky rozhází.

SRDCOVÁ DÁMA

Jakou podívanou je staré město v dubnovém slunci,
výklady s jarními látkami!
Zesteronásoben řadami štíhlých střevíčků za sklem,
pozdravuje tě znova nebeský úsměv.

5 Srdcová dáma
vypadla právě z partie karbaníků.
V klapotu psacích strojů
rozbíjejí si hlavy v boji o moc.

10 Široká ulice voní fialkami,
protože v kancelářích páchnou dýmky a mozky.
Přechází na slunné chodníky
a kráčí královnou snů...

15 Chtěla by naslouchati hvězdopravci,
protože je mladá a chudá,
a její srdce je příliš čisté,
aby si to dovedla spočítati do čtyřiceti.

20 Na řadrech dýšících mořem a ovocem
touha kolébá se jí růžovou plachtou.
Edison nevynašel nic tak slavného,
jako je knoflík, jež stačí pohladit něžně.

25 Narcisky rozkvétají před její chůzí
a snaží se políbit jí královská lýtka;
v barevném šeru mezi sukní a prádlem
modlí se šelest z Písně písní,

25 a zraky, které se lepí na toto tajemství,
nedostávajíce odpovědi na kluzkou otázku,
diví se prostovlasému pohledu,
sněženkám vonícím jako Maréchal Niel.

30 Jak jsou sladké tyto dívky práce,
hromadně rozkvétající na chodnících,
které se jim proměňují v rajske zahrady
mezi plotem domova a mříží kanceláře,

veselé, tklivé, vyzývavé, cudné,
ale všechny rovnou jeti na jih.

35 Každá si vybere, co má ráda;
každý si vybere, co má rád,

a láska,
uškrcená manželským prostěradlem,
kompromitovaná nočními spády,
40 vrací se na svět a na slunce,

na špičce zlého jazyka tančí charleston,
a růže, jimiž rozkvétá jí svět,
jsou též krve jako revoluce,
která chce spravedlnost.

45 Nesluší se však,
aby dvacet let a tisíc krás
chodilo v děravých střevících
a před výklady jako před pekařem hlad.

Pro ni pavučina nahého kombiné,
50 průmyslový pel,
hold tělu a milenci,
hold lásce, která chce býti uměním;

křehké střevíce a něha hedvábných punčoch,
vězí v nich páry podobné lesbickým pannám,
55 jsou to však královny, víly, světice, bakchantky,
po dvou znova objevené,
aby změnilly město v taneční sál;

proměnlivý rozmar kloboučků,
tvář v jejich rámci prozrazuje postupně všechna svá
tajemství;

60 šaty podle věčného zákona
půvabně dávající nejsnadnější hádanku,

všecky básně z továren a našeho srdce,
všecko především pro ni,
protože pracuje, miluje, věří,
a jaro v ní budí touhu po lepším světě. . .

65 Ale básník čeká na svou srdcovou dámu
jako rolník na nebeskou vláhu,
jako hvozdík na sluneční paprsek,
jako struna na jemné prsty.

70 A nikdy byste se nedověděli,
jaká krásná srdce přehlušují hlomoz města,
cupitající nemilosrdnými ulicemi
do království nekonečného soucitu,

75 jaké krásné mozky buší nesměle
do žaláře vystaveného pro chudé,
denně do krve zraňovány
světem a bohatstvím kvetoucím pro cizí,

80 kdyby básník vám to nevmetl ve tvář,
kalendáři poezie nevnutil jejího jména,
a nepřebil svou srdcovou dámou
všecky vaše ješitné trumfy!